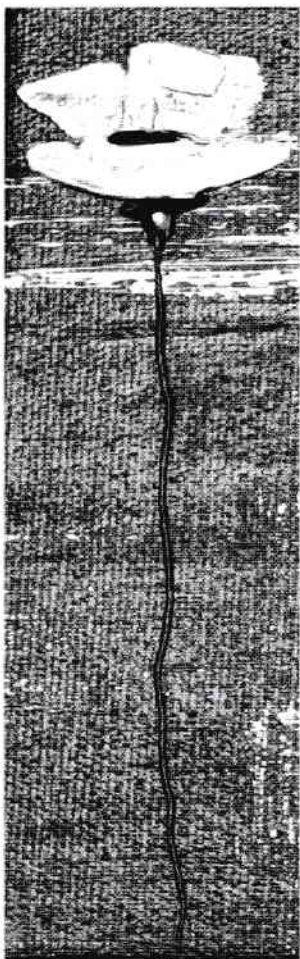

LBRIS

We know
books

IONELA RAMONA

MOLDOVAN

9 77

TOPLIȚA 2020

În loc de prefață.....	5	Gând 2.....	51
Descântec de viață nouă.....	8	Gând 3.....	52
Noapte.....	9	Gânduri.....	53
Colivii.....	10	Aerul de piatră.....	54
Dor.....	11	Jertfa ochilor tăi.....	55
Acasă.....	12	Rugă.....	56
Amfora.....	13	Împăcare.....	57
Toamna.....	14	La Aniversară.....	58
Confesiune.....	15	Sisif.....	59
Cord (ială).....	16	Regăsire.....	60
De după cuvinte.....	17	Invitație.....	61
Orașul din lună.....	18	Abis.....	62
Stare.....	19	Hibernală.....	63
Simbolistă.....	20	Cântec.....	64
Destin.....	21	Renunțare.....	65
Parodie rustică.....	22	Respirări.....	66
Mit nocturn.....	24	Tot măști.....	67
Cinegetică.....	25	Inscripție pe suflet.....	68
Cumpărături.....	26	Axiomă retorică.....	69
Simbioză.....	27	Ți-aș cumpăra.....	70
Celestă.....	28	Fluturile alb.....	72
Fugit irreparabile.....	29	Ne mor bunicii.....	73
Ludică.....	30	Descântec.....	74
Povestea mea.....	31	Rămâi copil.....	76
Ne-știință.....	32	Dor cuvintele.....	77
Întrebări simple.....	33	Singurătate.....	78
Castanul.....	34	Codependență.....	79
Grădina.....	36	Cântec de toamnă.....	80
Ploaia.....	37	Miza toamnei.....	81
Cadoul.....	38	Întuneric.....	82
Castele de nisip.....	39	De (pre mult) alb.....	83
Cântec bătrânesc de leac.....	40	Plânsul.....	84
Macii.....	42	Așteptare.....	85
Inocentă.....	43	Margini.....	86
Cuvinte.....	44	Condițional imperfect.....	87
Pandora.....	46	Încotro...?.....	88
Știai că...?.....	48	Fericire.....	89
Nostalgie.....	49	Revelație.....	90
Gând 1.....	50	7 zeci și 7.....	91

Frunză verde, lemn de carte,
Azi am să mă-ntorc din moarte
Scăldată-n izvor de șoapte
Cu veșmânt de mere coapte...
Am să vin pe la chindii
C-un șirag de poezii
Scuturate din cireși
Pe cărări împărătești.

Pagină de viață nouă,
Cum mi-ai rupt spaimetele-n două!
Vers firav de înger dus,
Cum din somnul meu m-ai smuls,
Și mi-ai pus aripi de dor
Peste sufletul – izvor,
Și mi-ai pus ochi de-antracit
Peste visul adormit,
Și mi-ai pus pană de-argint
Din păsări zborul să-l prind!

Alelei, condei de tei,
Lacrimile mi le iei
Și mi le transformi în piatră
Șlefuită, nestemată;
Și-mi împodobești pădurea
Cu zborul pierdut aiurea;
Câmpul mi-l îmbraci în maci
Și din suflet tu îmi faci
Arc întins de dor nestins
Curcubeu de necuprins,
Suflet drag, suflet aprins,
Suflet nins,
Dar neînvins...

A murit îngerul nopții cu ochii de foc și aripi de-
argint
cu sabie cu tot;
Au murit și cuvintele cu care arunca în mine
ca să mă joc.
Au murit lunile mele ca niște iele
cu cai la rever
Cu care-am dansat în horă de șoapte
pe căi de lapte.

A rămas numai lumina, ea, divină,
Care sugrumă orice apus, de jos, de sus;
Și doar cuvintele, care, ca sfintele,
Spun doar ce poate fi spus.

Ne ducem viețile în colivii –
o colivie mi-ești tu,
o colivie îți sunt –
ne-au rămas pironite privirile-n pământ...
de după nori ne pândește
condescendent
un sfânt.

Eu îți sunt, tu îmi ești,
noi ne suntem acum, –
uși, și praguri, și gări
– doruri strivite în drum.

Soarele topește drugii de fier,
unul câte unul,
pe rând,
umerii tari m-au durut
și-au crescut,
reci și goi.
Ascuțit am țipat,
când tumultul din noi,
în zbor ne-a transformat
pe amândoi.

Nu mai aveam de la tine nimic...
decât un dor,
rotund și-nstelat,
pe care-l pusesem cândva la păstrat
pe un raft,
lângă lună,
într-un ibric.

L-am șters de praf
și m-am jucat cu el.

Pe nesimțite am ajuns în rai,
în iarba crudă mi-am pierdut un cercel,
tu mi-ai făcut altul din cireșe de mai.
Eram cumiști și râdeam amândoi –
când, o voce a anunțat în rai,
ploi;
Am vrut să fug,
dar m-am împiedicat
De-un măr roșu, mușcat, parfumat...
"Ce risipă!"
mi-am spus,
și l-am luat.
Flămândă,
din fructul din rai am gustat...
Vârtejul ne-a smuls și ne-a aruncat
pe amândoi din păcat în păcat...

Azi nu mai am de la tine nimic,
decât un dor...
cu gust de cafea la ibric.

Mă simt la tine-n suflet ca acasă,
nimic nu mi-e străin, niciun cuvânt...
dezordinea din tâmple mă apasă
și mă așez pe-o margine de gând.

Îmi fac un ceai, citesc povestea veche,
și-adorm pe visele uscate, fremătând;
m-alint în somn cu unicorni-pereche
și mă înalț pe șei, zburând...

Mă simt la tine-n suflet ca acasă,
și toate mi-s atât de-aproape aici,
iar respirațiile-ți încep să nască
lumina, care plouă cu stropi mici.

La ușa noastră latră câini străini,
eu mă ascund de frică printre spini
și-aștept cuminte ora cinei, când
știu c-ai să te-ntorci din goana după vânt.

Mă simt la tine-n suflet ca acasă,
De-aceea n-am să plec, de fapt, nicicând...

Sunt lutul ce poartă amfore-n vene,
Aștept pe vârtejul roții să urc
Și să mă prind într-o horă de iele
Cu mâinile tale curate de prunc.

Sunt amfora zveltă sfidându-și uitarea,
Purtată pe brațe, aruncată în cânt...
Mă scaldă prin timpuri doar ploaia și marea
Și, uneori, ochii tăi care plâng.

Sunt ciobul de amforă uitat pe un pont de demult
Lângă cioburi de vorbe, de iubiri și de zei;
Port în mine istorii înscrise-n tumult,
Palimpsest pentru lumina ochilor tăi.